

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5Sžf/57/2013
Identifikačné číslo spisu:	7012200801
Dátum vydania rozhodnutia:	27.06.2014
Meno a priezvisko:	JUDr. Milan Morava
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2014:7012200801.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Milana Moravu a členov senátu JUDr. Jarmily Urbancovej a JUDr. Jany Baricovej, v právnej veci žalobcu: CASSOVIA BIC, spol. s r.o., IČO: 316 745 34, so sídlom Floriánska 19, Košice, zastúpená: JUDr. Jaroslavom Čollákom, advokátom, so sídlom Floriánska 19, Košice, proti žalovanému: Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky, so sídlom Banská Bystrica, Lazovná 63, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č.: 1020501/1/1024464/2012 zo dňa 6. júna 2012, konajúc o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach č.k. 7S/123/2012-95 zo dňa 27. marca 2013, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Košiciach č.k. 7S/123/2012-95 zo dňa 27. marca 2013 p o t v r d z u j e .

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Košiciach (ďalej len ako „krajský súd“ alebo „prvostupňový súd“) zamietol podľa ustanovenia § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len ako „OSP“) žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania rozhodnutia žalovaného č.: 1020501/1/1024464/2012 zo dňa 06. júna 2012, ktorým žalovaný podľa § 48 ods. 5 zákona SNR č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov a o zmenách v sústave územných finančných orgánov v znení neskorších predpisov (ďalej len ako „zákon č. 511/1992 Zb.“ alebo „zákon o správe daní a poplatkov“), v nadväznosti na § 165 ods. 2 zákona č. 563/2009 o správe daní (daňový poriadok) potvrdil rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu č. 9800304/1/271331/2012 zo dňa 28. februára 2012, ktorým bol žalobcovi podľa § 44 ods. 6 písm. b/ bod 1. zákona o správe daní a poplatkov, v nadväznosti na § 165 ods. 5 zákona č. 563/2009 o správe daní, vyrubený rozdiel dane z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie september 2006 vo výške 18 607,39 €. Zároveň žalobcovi nepriznal náhradu trov konania.

Z odôvodnenia rozsudku krajského súdu vyplýva, že krajský súd zákonnosť preskúmaného rozhodnutia posudzoval v intenciách ustanovení § 30a ods. 3 zákona o správe daní a poplatkov, § 9 ods. 1, § 15 ods. 1, 2, § 19 ods. 2, 3 a § 69 ods. 1 zákona č. 222/2004 Z.z. v znení neskorších predpisov

(ďalej len „zákon o DPH) a čl. 9 ods. 2 písm. a/ Šiestej smernice Rady 77/388/EHS zo 17. mája 1977 o zosúladiení právnych predpisov členských štátov týkajúcich sa daní z obratu.

Krajský súd dospel k záveru, že v predmetnej veci bolo medzi účastníkmi sporné, či protokol o daňovej kontrole bol vyhotovený v súlade s platnou právnou úpravou a v hmotnoprávnej otázke, či miesto zdaniteľného obchodu - dodania služieb bolo uskutočnené žalobcom v tuzemsku. Súd mal z obsahu administratívneho spisu dostatočným spôsobom za preukázané, že prerušenie výkonu opakovanej daňovej kontroly v období od 11.05.2010 do 09.11.2011 z dôvodu konania o inej skutočnosti rozhodujúcej na vydanie rozhodnutia, ktorým bolo získanie informácií prostredníctvom žiadosti o medzinárodnú výmenu daňových informácií, nebolo nezákonným postupom správcu dane. Krajský súd zistil, že správca dane konanie prerušil z dôvodu zisťovania, či plnenie na účely zákona o DPH nastalo na území Slovenskej republiky, alebo na území Nemecka a na základe toho mal právne posúdiť, či fakturované služby, ktoré boli obsahom uzatváraných zmlúv v rámci konzorcia, spĺňajú podmienky pre prijatie záveru, že fakturované služby boli dodané na území Slovenskej republiky alebo prijať iný právny záver. Skonštatoval, že počas prerušenia konania lehoty neplynú a preto nemôžu spôsobovať zánik práva. Z týchto dôvodov krajský súd uzavrel, že protokol o daňovej kontrole zo dňa 27.01.2012 č. 1020302/1/31983/2012 vrátane jeho dodatku zo dňa 13.02.2012 bol vyhotovený zákonným spôsobom. Ďalej súd konštatoval, že služby, ktoré na základe dodávateľskej faktúry č. 2006/048 zo dňa 10.10.2006 za zdaňovacie obdobie september 2006 poskytoval žalobca, neboli využité na území zahraničného subjektu, ktorý monitoroval platobné vzťahy na základe finančných prostriedkov EÚ, ale naopak, tieto služby boli poskytované na území Slovenskej republiky vzťahujúce sa na nehnuteľnosť nachádzajúcu sa v katastrálnom území mesta Z., resp. N. E. a preto žalobcovi vznikla podľa § 19 zákona o DPH daňová povinnosť dňom dodania služby (30.09.2006) a následne podľa § 69 zákona o DPH povinnosť platiť daň. Krajský súd po preskúmaní rozhodnutia a postupu správneho orgánu dospel k záveru, že rozhodnutie a postup správneho orgánu v medziach žaloby sú v súlade so zákonom a vyslovil rozsudkom, že žaloba sa zamietá. Zároveň podľa § 250k ods. 1 OSP žalobcovi nepriznal súd právo na náhradu trov konania nakoľko nebol v konaní úspešný.

Proti uvedenému rozsudku krajského súdu podal žalobca v zákonnej lehote odvolanie. Žiadal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok Krajského súdu v Košiciach č.k. 7S/123/2012-95 zo dňa 27. marca 2013 zmenil tak, že zruší rozhodnutie žalovaného č. 1020501/1/1024464/2012 zo dňa 06. júna 2012 a rozhodnutie Daňového úradu Košice č. 9800304/1/271331/2012 z 28.02.2012 a vec mu vráti na ďalšie konanie. Zároveň si uplatnil náhradu trov konania vo výške 786,62 €.

Žalobca poukázal na to, že krajský súd nerozlišoval medzi daňovou kontrolou a daňovým konaním, ktoré predstavujú oddelené, samostatné a rovnocenné zložky správy daní, ktoré nemožno stotožňovať. Uviedol, že daňový poriadok výslovne pripustil možnosť prerušenia daňovej kontroly na čas medzinárodnej výmeny daňových informácií až od 01.01.2012, pričom takéto právo správcu dane neobsahoval zákon o správe daní a poplatkov účinný v čase výkonu daňovej kontroly u žalobcu. Dôvodil, že z neskoršej zákonnej úpravy v zmysle ústavného princípu zákazu retroaktivity, nemožno vyvodit' existenciu tejto právomoci správcu dane ešte pred rokom 2012. Namietal, že ani zákon o správe daní a poplatkov výslovne neupravuje možnosť správcu dane prerušiť daňovú kontrolu. Uviedol, že krajský súd sa vôbec nezaoberal jeho námietkou o neprípustnosti aplikácie ustanovenia § 25a zákona o správe daní a poplatkov na prerušenie daňovej kontroly. Žalobca dôvodil tým, že ustanovenie § 15 ods. 16 zákona o správe daní a poplatkov umožňuje iba primerané použitie ustanovení o daňovom konaní na daňovú kontrolu. Podľa názoru žalobcu, ak špeciálna norma (§ 15 ods. 17, predtým § 30a ods. 7 zákona o správe daní a poplatkov) ustanovuje záväzný limit na ukončenie daňovej kontroly s výnimkou podľa ustanovenia §15 ods. 19 zákona o správe daní a poplatkov, nemožno za zneužitia ustanovenia o prerušení daňového konania prerušiť daňovú kontrolu tak, aby v konečnom dôsledku trvala u daňového subjektu viac než 2 roky a 5 mesiacov. Ďalej namietal, že krajský súd sa nevysporiadal so skutočnosťou, že správca dane prerušil konanie vo veci daňovej kontroly bez toho, aby boli splnené predpoklady uvedené v ustanovení § 25a zákona o správe daní a poplatkov. Poukázal na to, že protokol z daňovej kontroly je nezákonným dôkazom a namietal, že krajský súd takýto nezákonný postup daňových orgánov akceptoval bez relevantného dôvodu, čím neposkytol žalobcovi súdnu ochranu jeho

práv (čl. 46 ods. 1, 2 Ústavy SR), na ktorých bol ukrátený nezákonným rozhodnutím žalovaného. Ďalej žalobca uviedol k miestu dodania služieb, že podľa platnej právnej úpravy v septembri 2006 nebolo rozhodujúce, či služby boli poskytované na území SR, ale rozhodujúci bol iba charakter služieb. Poukázal na skutočnosť, že zmluva o konzorciu je zmluvou na poskytnutie profesionálnych inžinierskych služieb, nikdy nebola viazaná na činnosti predpokladané v § 15 ods. 2 zákona o DPH, a preto miesto zdaniteľného obchodu nebolo na území SR. Dôvodil, že profesionálne inžinierske a poradenské služby boli poskytnuté žalobcom spoločnosti LOOP, ktorá podnikala v Nemecku a preto miestom ich dodania na účely zákona č. 222/2004 Z.z. je Nemecko, bez ohľadu na to, že sa tieto služby skutočne vykonávali v SR.

Žalovaný v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalobcu navrhoval odvolaciemu súdu, aby napadnutý rozsudok potvrdil a žalobcu zaviazal náhradou trov konania. Uviedol, že súhlasí so závermi napadnutého rozsudku Krajského súdu v Košiciach a zároveň trvá na svojom rozhodnutí č.: 1020501/1/1024464/2012 zo dňa 06. júna 2012 a vyjadrení k žalobe.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj ako „najvyšší súd“) ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP) preskúmal napadnutý rozsudok ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, v rozsahu a v medziach podaného odvolania (§ 246c ods. 1 veta prvá a § 212 ods. 1 OSP), odvolanie prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 250ja ods. 2 OSP, keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk (§ 156 ods. 1 a 3 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá a § 211 ods. 2 OSP), a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nemožno priznať úspech.

Predmetom odvolacieho konania v preskúmvanej veci bol rozsudok krajského súdu, ktorým súd prvého stupňa zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal zrušenia rozhodnutia žalovaného správneho orgánu a vrátenia mu veci na ďalšie konanie. Rozhodnutím žalovaného č.: 1020501/1/1024464/2012 zo dňa 6. júna 2012, ktorým žalovaný podľa § 48 ods. 5 zákona SNR č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov v nadväznosti na § 165 ods. 2 zákona č. 563/2009 o správe daní (daňový poriadok) potvrdil rozhodnutie Daňového úradu Košice č. 9800304/1/271331/2012 zo dňa 28. februára 2012, ktorým bol žalobcovi podľa § 44 ods. 6 písm. b/ bod 1. zákona o správe daní a poplatkov, v nadväznosti na § 165 ods. 5 zákona č. 563/2009 o správe daní, vyrubený rozdiel dane z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie september 2006 vo výške 18 607,39 €.

Odvolací súd preskúmal rozsudok súdu prvého stupňa ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie žalovaného správneho orgánu v spojení s rozhodnutím správcu dane a konania mu prechádzajúce, najmä z toho pohľadu, či sa súd prvého stupňa vysporiadal so všetkými námietkami uvedenými v žalobe a z takto vymedzeného rozsahu, či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného správneho orgánu.

Predmetom preskúmvacieho konania v danej veci je rozhodnutie a postup žalovaného správneho orgánu, ktorým rozhodnutím žalovaný rozhodol s konečnou platnosťou o vyrubení rozdielu dane z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie september 2006 žalobcovi.

Najvyšší súd dáva do pozornosti, že úlohou súdu pri preskúvaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu podľa piatej časti druhej hlavy Občianskeho súdneho poriadku (§§ 247 a nasl. OSP) je posudzovať, či správny orgán vecne príslušný na konanie si zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistil vo veci skutočný stav, či konal v súčinnosti s účastníkom konania, či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi, a či obsahovalo zákonom predpísané náležitosti, teda či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi ako aj s procesnoprávnymi predpismi. Zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu je podmienená zákonnosťou postupu správneho orgánu predchádzajúcemu vydaniu napadnutého rozhodnutia. Pri preskúvaní zákonnosti rozhodnutia je pre súd rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia. Súd môže vykonať dôkazy nevyhnutné na preskúvanie napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 1 OSP). V rámci správneho prieskumu súd teda skúma aj procesné pochybenia

správneho orgánu namietané v žalobe, či uvedené procesné pochybenie správneho orgánu je takou vadou konania pred správnym orgánom, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 3 OSP). Pri rozhodnutí, ktoré správny orgán vydal na základe zákonom povolenej voľnej úvahy (správne uváženie), preskúmava súd iba, či také rozhodnutie nevybočilo z medzí a hľadísk ustanovených zákonom. Súd neposudzuje účelnosť a vhodnosť správneho rozhodnutia (§ 245 ods. 2 OSP).

Najvyšší súd v rámci preskúmania zákonnosti rozhodnutí daňových orgánov oboch stupňov v rozsahu žalobných a odvolacích dôvodov posudzoval, či žalovaný pri rozhodovaní v danej veci vychádzal zo spoľahlivo zisteného skutkového stavu a rozhodol v súlade s vtedy účinným zákonom o správe daní a poplatkov a taktiež v súlade s príslušnými ustanoveniami zákona č. 222/2004 Z.z. o dani z pridanej hodnoty.

Podľa názoru odvolacieho súdu medzi účastníkmi konania v danej veci ostala spornou otázka, či správca dane vydal vo veci zákonné rozhodnutia, na základe spoľahlivo zisteného skutkového stavu, a či správne hodnotil vykonané dôkazy v danej veci, a či nedošlo k porušeniu zásady zákonného hodnotenia dôkazov v rámci úvahy správneho orgánu.

Najvyšší súd poznamenáva, že účelom daňovej kontroly a daňového konania je zistenie, či si daňové subjekty splnili v súlade s príslušnými hmotnoprávnymi predpismi svoje povinnosti voči štátnemu rozpočtu. Zákon o správe daní a poplatkov, resp. daňový poriadok preto zakotvuje oprávnenia daňových orgánov, aby mohli zisťovať, či daňové subjekty si splnili svoje povinnosti stanovené príslušnými hmotnoprávnymi predpismi. Keďže ide o fiškálne záujmy štátu, zákon o správe daní a poplatkov, resp. v súčasnosti daňový poriadok obsahuje osobitnú úpravu zisťovania preverovania základu dane alebo iných skutočností rozhodujúcich pre správne určenie dane alebo vznik daňovej povinnosti daňového subjektu.

Zákonodarca v právnej norme § 2 zákona o správe daní ustanovuje základné zásady daňového konania tak, že v daňovom konaní sa postupuje v súlade so všeobecne záväznými právnymi predpismi, chránia sa záujmy štátu a obcí a dbá sa pritom na zachovávanie práv a právom chránených záujmov daňových subjektov a ostatných osôb zúčastnených v daňovom konaní (ods. 1). Správca dane postupuje v daňovom konaní v úzkej súčinnosti s daňovými subjektmi a pri vyžadovaní plnenia ich povinností v tomto konaní použije len také prostriedky, ktoré ich najmenej zaťažujú a umožňujú pritom správne vyrubiť a vybrať daň (ods. 2). Správca dane hodnotí dôkazy podľa svojej úvahy a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pritom prihliada na všetko, čo v daňovom konaní vyšlo najavo (ods. 3). Daňové konanie je neverejné okrem úkonov, ktorých povaha to neumožňuje (ods. 4). Správca dane je povinný začať daňové konanie aj na vlastný podnet vždy, ak sú splnené zákonné podmienky pre vznik alebo existenciu daňovej pohľadávky, a to aj v prípade, že daňový subjekt v tomto smere nespĺnil riadne alebo vôbec svoje povinnosti (ods. 5). Pri uplatňovaní daňových predpisov v daňovom konaní sa berie do úvahy vždy skutočný obsah právneho úkonu alebo inej skutočnosti rozhodujúcej pre určenie alebo vybratie dane (ods. 6). Všetky daňové subjekty majú v daňovom konaní rovnaké práva a povinnosti (ods. 7). Právom i povinnosťou všetkých daňových subjektov je úzko spolupracovať so správcou dane v daňovom konaní (ods. 8).

Podľa § 9 ods. 1 zákona o DPH, dodaním služby je každé plnenie, ktoré nie je dodaním tovaru podľa § 8, vrátane

- a) prevodu práva k nehmotnému majetku vrátane poskytnutia práva k priemyselnému vlastníctvu alebo inému duševnému vlastníctvu,
- b) poskytnutia práva užívať hmotný majetok,
- c) prijatia záväzku zdržať sa konania alebo strpieť konanie alebo stav,
- d) služby dodanej na základe poverenia alebo rozhodnutia vydaného štátnym orgánom alebo na základe zákona.

Podľa § 15 ods. 1 zákona o DPH, miestom dodania služby zdaniteľnej osobe, ktorá koná v postavení zdaniteľnej osoby, je miesto, kde má táto osoba sídlo alebo miesto podnikania, a ak je služba dodaná

prevádzkarni zdaniteľnej osoby, miestom dodania služby je miesto, kde má táto osoba prevádzkareň. Ak zdaniteľná osoba, ktorá je príjemcom služby, nemá sídlo, miesto podnikania alebo prevádzkareň, miestom dodania služby je jej bydlisko alebo miesto, kde sa obvykle zdržiava.

Podľa § 15 ods. 2 zákona o DPH, miestom dodania služby osobe inej ako zdaniteľnej osobe je miesto, kde má dodávateľ služby sídlo alebo miesto podnikania, a ak je služba dodaná z prevádzkarne dodávateľa služby, miestom dodania služby je miesto, kde má dodávateľ služby prevádzkareň. Ak dodávateľ služby nemá sídlo, miesto podnikania alebo prevádzkareň, miestom dodania služby je jeho bydlisko alebo miesto, kde sa obvykle zdržiava.

Podľa § 19 ods. 2 zákona o DPH, daňová povinnosť vzniká dňom dodania služby.

Podľa § 19 ods. 3 zákona o DPH, ak sa dodanie tovaru alebo služby uskutočňuje čiastkovo alebo opakovane, považuje sa tovar alebo služba za dodanú najneskôr posledným dňom obdobia, na ktoré sa platba za opakovane alebo čiastkovo dodávaný tovar alebo službu vzťahuje, a ak je dohodnutá platba za obdobie dlhšie ako 12 kalendárnych mesiacov, považuje sa tovar alebo služba za dodaný najneskôr posledným dňom 12. mesiaca.

Podľa § 49 ods. 1 a 2 písm. a/ a b/ zákona o DPH, právo odpočítať daň z tovaru alebo zo služby vzniká platiteľovi v deň, keď pri tomto tovare alebo službe vznikla daňová povinnosť. Platiteľ môže odpočítať od dane, ktorú je povinný platiť, daň z tovarov a služieb, ktoré použije na účely svojho podnikania ako platiteľ s výnimkou podľa odsekov 3 a 6. Platiteľ môže odpočítať daň, ak je daň a/ voči nemu uplatnená iným platiteľom v tuzemsku z tovarov a služieb, ktoré sú alebo majú byť platiteľovi dodané, b/ ním uplatnená zo služieb a z tovarov dodaných s inštaláciou alebo montážou dodávateľom alebo na jeho účet, pri ktorých je povinný platiť daň podľa § 69 ods. 2 až 4.

Podľa § 69 ods. 1 zákona o DPH, platiteľ, ktorý dodáva tovar, alebo službu v tuzemsku, je povinný platiť daň.

Najvyšší súd po vyhodnotení odvolacích dôvodov vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu a vo vzťahu k obsahu súdneho a pripojeného administratívneho spisu v zmysle ustanovenia § 219 ods. 1 a 2 OSP konštatuje, že nezistil dôvod na to, aby sa odchýlil od logických argumentov a relevantných právnych záverov spolu so správnou citáciou dotknutých právnych noriem uvedených v odôvodnení napadnutého rozsudku krajského súdu, ktoré vytvárajú dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku, z ktorých dôvodov sa s ním v celom rozsahu stotožňuje. Najvyšší súd považuje právne posúdenie preskúmvanej veci krajským súdom za správne a súladné so zákonom. Vzhľadom k tomu, aby najvyšší súd v preskúmvanej veci nadbytočne neopakoval pre účastníkov známe skutočnosti spolu s právnymi závermi krajského súdu, sa vo svojom odôvodnení obmedzil len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia.

Najvyšší súd zhodne ako súd prvého stupňa považoval za súladné so zákonom rozhodnutie a postup správcu dane, ktorý ako oprávnený prvostupňový správny orgán vydal na základe vykonanej daňovej kontroly podľa § 44 ods. 6 písm. b/ bod 1 zákona o správe daní a poplatkov dodatočný platobný výmer, ktorým žalobcovi vyrubil rozdiel dane z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie september 2006 vo výške 18 607,39 €.

Z dokazovania vykonaného správcom dane, ako aj druhostupňovým správnym orgánom v priebehu daňovej kontroly, jednoznačne vyplynul záver, že dôvod na prerušenie daňovej kontroly bol daný ustanovením § 25a ods. 1 zákona o správe daní a poplatkov, pričom výsledky z tohto preverenia boli premietnuté do rozhodovacej činnosti prvostupňového, ale aj druhostupňového správneho orgánu. Taktiež je nutné prisvedčiť správcovi dane a žalovanému, že daňový subjekt dodal službu za protihodnotu viažucu sa k nehnuteľnosti na území Slovenskej republiky.

Preto aj podľa názoru Najvyššieho súdu v danej veci správca dane vykonal dostatočné dokazovanie tak,

aby správne a úplne zistil skutkový stav veci, pričom vo veci vyhodnotil správne všetky získané dôkazy, ku ktorým sa mal možnosť vyjadriť aj žalobca. Bolo by irelevantné v danej veci vykonávať ďalšie neúčelné a ne hospodárne dokazovanie, nakoľko z vykonaného dokazovania bolo nepochybne preukázané, že protokol o daňovej kontrole bol vyhotovený v súlade s platnou právnou úpravou a služby boli poskytované na území Slovenskej republiky a preto správca dane správne vyrubil žalobcovi rozdiel DPH za predmetné zdaňovacie obdobie.

Žalobcom namietané nezohľadnenie tvrdenia, že ustanovenie § 25a zákona o správe daní a poplatkov nemožno aplikovať na prerušenie daňovej kontroly neobstojí. Podľa Najvyššieho súdu, správca dane môže konanie v zmysle cit. ustanovenia prerušiť, najmä ak sa začalo konanie o predbežnej otázke alebo konanie o inej skutočnosti rozhodujúcej na vydanie rozhodnutia. V danom prípade musel správca dane zistiť, či zdaniteľné plnenie nastalo na území Slovenskej republiky, alebo na území Nemecka. Najvyšší súd sa taktiež nestotožňuje s tvrdením žalobcu, že miestom dodania služieb nebola Slovenská republika a rozhodujúci bol iba charakter služieb. V danom prípade sa jednalo o služby fakturované na základe Zmluvy o Joint venture nemeckej obchodnej spoločnosti, ktorá bola vedúcim členom konzorcia na poskytnutie profesionálnych inžinierskych služieb pre spoločnosť Východoslovenská vodárenská spoločnosť, a.s. Najvyšší súd zastáva názor, že fakturované služby boli dodané na území Slovenskej republiky, keďže predstavovali komplexnú službu expertov a služieb zameraných na dohľad a kontrolu nad uskutočňovaním stavby v prípade rozsiahlych vodných stavieb uskutočňovaných v rámci ISPA projektu vodovodnej siete a odkanalizovania v regióne juhovýchodného Zemplína.

Vzhľadom k uvedenému aj podľa názoru najvyššieho súdu žalobca v danej veci nepostupoval v súlade so zákonom o DPH a neoprávnene si uplatnil zo spornej faktúry odpočet DPH za zdaňovacie obdobie september 2006, keďže služby, ktoré na základe spornej faktúry č. 2006/048 za príslušné zdaňovacie obdobie boli poskytované žalobcom na území Slovenskej republiky.

Najvyšší súd Slovenskej republiky nemohol prihliadnuť na odvolacie námietky žalobcu, ktorými namietal, že prvostupňový súd nezdôvodnil dostatočne svoje rozhodnutie a nevysporiadal sa so všetkými námietkami žalobcu v odôvodnení svojho rozhodnutia. Najvyšší súd zhodnotil, že spôsob, akým sa prvostupňový súd vysporiadal s relevantnými žalobnými námietkami žalobcu v odôvodnení svojho rozhodnutia je postačujúci a súd prvého stupňa náležite a správne aplikoval príslušné ustanovenia právnych predpisov vzťahujúcich sa na predmetnú vec, zodpovedal v odôvodnení napadnutého rozhodnutia na právne významné námietky žalobcu (najmä námietku miesta dodania služieb, možnosť prerušenia daňovej kontroly a vysporiadal sa s námietkou retroaktivity) a realizoval tak jeho ústavné právo na súdnu a inú právnu ochranu zakotvené v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, súčasťou ktorého je aj právo účastníka konania, aby v rozhodnutí súdu boli uvedené dostatočné dôvody, na základe ktorých súd rozhodol vo veci.

Najvyšší súd rovnako preskúmajúc formálne a obsahové náležitosti rozhodnutí prvostupňového správneho orgánu ako aj žalovaného nevzhliadol ich nezákonnosť, keďže správne orgány oboch stupňov svoje rozhodnutia náležite a podrobne odôvodnili, pričom treba zdôrazniť, že žalovaný správny orgán sa vo svojom rozhodnutí náležitým spôsobom vysporiadal so všetkými námietkami žalobcu, vznesenými v daňovej kontrole a v konaní o odvolaní proti dodatočnému platobnému výmeru správcu dane.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, považujúc rozhodnutia žalovaného správneho orgánu, ako aj prvostupňového správneho orgánu za zákonné, vydané na základe spoľahlivo a náležite zisteného skutkového stavu, vyhodnotiac námietky žalobcu uvedené v odvolaní proti rozsudku krajského súdu za nedôvodné, potvrdil rozsudok krajského súdu ako vecne správny podľa § 250ja ods. 3 veta druhá v spojení s § 219 ods. 1 a 2 OSP.

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 224 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP a § 250k ods. 1 OSP tak, že žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, pretože žalobca nebol v odvolacom konaní úspešný.

Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.